

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΖΨÈ κατά της ΕΛΛΑΔΟΣ
(Προσφυγή υπ' αριθ. 56599/00)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

6 Μαρτίου 2003

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 44 § 2 της Συμβάσεως.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ, 06-03-03

[υπογραφή:]

S. NIELSEN

Αναπληρωτής Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση ΖΨÈ κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συγκροτηθέν από τμήμα απαρτιζόμενο από τους κ.κ. δικαστές:

F. TULKENS, *Πρόεδρο,*

K.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

G. BONELLO,

E. LEVITS,

S. BOTOUCHAROVA,

A. KOVLER,

V. ZAGREBELSKY,

και από τον κ. S. NIELSEN, *Αναπληρωτή Γραμματέα του Τμήματος*

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 21 Μαρτίου 2002 και 13 Φεβρουαρίου 2003,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την τελευταία ως άνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 56599/90) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας η Ελληνίδα υπήκοος

ZËË η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 17 Απριλίου 2000 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον Δικηγόρο Αθηνών Ν. ΒΩΒΟ. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τον εκπρόσωπο του πληρεξουσίου της, Π. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟ, Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και από τον Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟ, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Η προσφεύγουσα ισχυριζόταν ειδικότερα ότι υπήρξε υπέρβαση της ευλόγου διάρκειας της διαδικασίας, κατά παράβαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

4. Η προσφυγή διεβιβάσθη στο δεύτερο τμήμα του Δικαστηρίου (άρθρο 52 § 1 του Κανονισμού). Στο πλαίσιο αυτού, το τμήμα το οποίο επελήφθη της

υποθέσεως (άρθρο 27 § 1 της Συμβάσεως) συγκροτήθηκε συμφώνως προς το άρθρο 26 § 1 του Κανονισμού. Την 1^η Νοεμβρίου 2001, το Δικαστήριο μετέβαλε τη σύνθεση των τμημάτων του (άρθρο 25 § 1 του Κανονισμού). Η παρούσα προσφυγή ανετέθη στο πρώτο τμήμα, όπως ανασυγκροτήθηκε (άρθρο 52 § 1).

5. Με την από 21 Μαρτίου 2002 απόφαση, το τμήμα έκανε την προσφυγή δεκτή.

6. Τόσο η προσφεύγουσα όσο και η Κυβέρνηση κατέθεσαν εγγράφως παρατηρήσεις επί της ουσίας της υποθέσεως (άρθρο 59 § 1 του Κανονισμού).

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

7. Η προσφεύγουσα γεννήθηκε το 1947 και διαμένει στο Λονδίνο.

8. Η προσφεύγουσα διηύθυνε το υποκατάστημα Λονδίνου ελληνικής εταιρείας, η οποία εδρεύει στην Αθήνα. Στις 23 Απριλίου 1986, εις εκ των διευθυντών της εν λόγω εταιρείας στην Αθήνα την κατηγόρησε ότι υπεξάιρεσε ποσό 661 000 Λιρών Αγγλίας σε βάρος του εν λόγω υποκαταστήματος. Η προσφεύγουσα συνελήφθη στο Λονδίνο στις 30 Απριλίου 1986, και κρατήθηκε έως τις 28 Αυγούστου 1987, ημερομηνία κατά την οποία αθώωθηκε.

9. Στις 6 Ιουνίου 1986, ο διευθυντής της εταιρείας κατέθεσε μήνυση σε βάρος της προσφεύγουσας για τα αυτά περιστατικά ενώπιον του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών. Σε βάρος της προσφεύγουσας ηγέρθησαν επίσης δύο αγωγές αποζημιώσεως σε Λονδίνο και Αθήνα.

10. Στις 3 Απριλίου 1987, η προσφεύγουσα προσήλθε ενώπιον του *Crown Court* στο Λονδίνο προκειμένου να της απαγγελθούν οι κατηγορίες. Η προσφεύγουσα δήλωσε αθώα. Στις 5 Αυγούστου 1987, ο Εισαγγελέας

μετέβαλε το εγκριθέν από το δικαστήριο κατηγορητήριο. Η προσφεύγουσα δήλωσε εκ νέου αθώα. Στις 28 Αυγούστου 1987, η προσφεύγουσα κρίθηκε αθώα ως προς τις δέκα σε βάρος της κατηγορίες για υπεξαίρεση χρημάτων.

11. Η εισαχθείσα στις 6 Ιουνίου 1986 μήνυση είχε ως αποτέλεσμα τη διενέργεια ανακρίσεως, η οποία διήρκεσε τρία έτη. Μάρτυρες κατέθεσαν στις 3 Ιουλίου 1986, 1^η Οκτωβρίου 1986, 21 Οκτωβρίου 1986, 21, 22, 23, 24 και 28 Ιουλίου 1987, 8 και 15 Οκτωβρίου 1987, 26 Ιανουαρίου 1988, 19 και 26 Φεβρουαρίου 1988, 1^η και 3 Μαρτίου 1988, 27 Ιουνίου 1989, 31 Αυγούστου 1989, 6 Σεπτεμβρίου 1989 και 30 Οκτωβρίου 1989. Ο ανακριτής περάτωσε τότε την ανάκριση και διέταξε τη σύλληψη και την προσωρινή κράτηση της προσφεύγουσας, η οποία δεν είχε εμφανισθεί κατά την ανάκριση. Το 1990, ο Εισαγγελέας Εφετών Αθηνών κάλεσε το Συμβούλιο Εφετών να αποφασίσει αν η απόφαση του *Crown Court*, το οποίο αθώωσε την προσφεύγουσα, εμπόδιζε τα ελληνικά δικαστήρια να αποφανθούν.

12. Με την από 26 Νοεμβρίου 1990 και υπ' αριθ. 2804/1990 απόφαση, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών έκρινε ότι η αποδοθείσα στην Ελλάδα κατηγορία αφορούσε υπεξαίρεση χρημάτων άλλη από εκείνη για την οποία η προσφεύγουσα κρίθηκε αθώα στην Αγγλία και διεπράχθη σε διαφορετικό χρονικό διάστημα. Παρέπεμψε επομένως την προσφεύγουσα σε δίκη ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου [Κακουρηγημάτων] Αθηνών.

13. Επειδή η προσφεύγουσα δεν φυλακίσθηκε, ο Εισαγγελέας κήρυξε αυτή φυγόδικη και η διαδικασία ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου ανεστάλη όσον αφορούσε αυτή (συμφώνως προς το άρθρο 432 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας). Η διαδικασία συνεχίσθηκε για τους λοιπούς συγκατηγορουμένους της προσφεύγουσας.

14. Στις 4 Σεπτεμβρίου 1995, η προσφεύγουσα συνελήφθη στον αερολιμένα Αθηνών και ετέθη υπό κράτηση στις Φυλακές Κορυδαλλού.

15. Η αρχικώς ορισθείσα για τις 10 Ιουνίου 1996 συζήτηση ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου, ανεβλήθη για τις 16 Ιουνίου, και στη συνέχεια για τις 5

Ιουλίου 1996. Κατά την ημερομηνία αυτή, η προσφεύγουσα κατέθεσε ένσταση βάσει της αρχής *ne bis in idem*. Με την από 8 Ιουλίου 1996 και υπ' αριθ. 1881/1996 απόφαση, το Τριμελές Εφετείο διέταξε την υποβολή γνωμοδοτήσεως από το Ινστιτούτο Διεθνούς και Συγκριτικού Δικαίου σχετικώς προς την υποβληθείσα από την προσφεύγουσα ένσταση. Με την αυτή απόφαση, το Τριμελές Εφετείο διέταξε να αφεθεί η προσφεύγουσα ελεύθερη με περιοριστικούς όρους.

16. Το ως άνω Ινστιτούτο κατέθεσε τη γνωμοδότησή του στις 14 Οκτωβρίου 1996.

17. Η διαδικασία στο ακροατήριο συνεχίσθηκε στις 16 Μαΐου 1997, ημερομηνία κατά την οποία ο δικηγόρος της προσφεύγουσας υπέβαλε εκ νέου την ένσταση βάσει του *ne bis in idem*. Με την από 19 Μαΐου 1997 μη οριστική απόφαση, το Τριμελές Εφετείο απέρριψε την προρρηθείσα ένσταση. Την αυτή ημέρα, η προσφεύγουσα δήλωσε ενώπιον του δικαστηρίου ότι δεν επιθυμεί πλέον να εκπροσωπείται από τον δικηγόρο της. Το δικαστήριο διόρισε τότε νέο δικηγόρο ο οποίος ζήτησε αναβολή της συζητήσεως για τις 21 Μαΐου 1997. Κατά την ημερομηνία αυτή, η προσφεύγουσα δεν ενεφανίσθη, ο δε δικηγόρος της δήλωσε ότι είχε εισαχθεί σε νοσοκομείο λόγω προβλήματος υγείας. Το δικαστήριο διέταξε τότε να εξετασθεί η προσφεύγουσα από ιατροδικαστή ώστε να βεβαιωθεί αν ήταν σε θέση να παραστεί. Επειδή ο ιατροδικαστής διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα ήταν σε θέση να εμφανισθεί αυτοπροσώπως, το δικαστήριο απέρριψε το περί αναβολής αίτημα και παρέσχε στον δικηγόρο την άδεια να συνεχίσει τη διαδικασία. Η συζήτηση επαναλήφθηκε στις 27 Μαΐου 1997.

18. Με την από 27 Μαΐου 1997 και υπ' αριθ. 1713/1997 απόφαση, το Τριμελές Εφετείο Αθηνών καταδίκασε την προσφεύγουσα σε φυλάκιση επτά ετών. Το δικαστήριο έκρινε ότι τα χρηματικά ποσά τα οποία αφορούσε η ενώπιον αυτού διαδικασία, καθώς και το χρονικό διάστημα κατά το οποίο είχαν αποτελέσει αντικείμενο υπεξαίρέσεως, ήταν άλλα από εκείνα για τα

οποία η προσφεύγουσα είχε δικαστεί και αθωωθεί στο Ηνωμένο Βασίλειο. Επομένως, δεν ήταν δυνατό να έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση η αρχή της ισχύος του δεδικασμένου.

19. Η προσφεύγουσα προσέβαλε την απόφαση αυτή ενώπιον του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών. Η δικάσιμος ορίσθηκε για τις 17 Μαρτίου 1999, όμως, κατά την ημερομηνία αυτή, ο δικηγόρος της προσφεύγουσας ισχυρίσθηκε ότι η υπεράσπιση δεν διέθετε αντίγραφο της αποφάσεως του *Crown Court*. Επίσης, δήλωσε ότι είχε διορισθεί από την προσφεύγουσα μόλις δύο ημέρες πριν από τη συζήτηση και δεν είχε τον χρόνο να μελετήσει τη δικογραφία. Με την από 17 Μαρτίου 1999 και υπ' αριθ. 445/1999 απόφαση, το δικαστήριο έκανε δεκτό το αίτημα του δικηγόρου και ανέβαλε τη συζήτηση για τις 24 Νοεμβρίου 1999. Τέλος, διέταξε όπως η προσφεύγουσα καταθέσει επιμελεία αυτής όλα τα έγγραφα τα οποία απεδείκνυαν ότι είχε αθωωθεί από τα βρετανικά δικαστήρια.

20. Στις 24 Νοεμβρίου 1999, η συζήτηση ανεβλήθη τη αιτήσει της προσφεύγουσας, η οποία ισχυρίσθηκε ότι δεν ήταν σε θέση να συγκεντρώσει όλα τα απαιτούμενα έγγραφα.

21. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 2 Φεβρουαρίου 2002. Έπρεπε δε να συνεχισθεί στις 4 Φεβρουαρίου, αλλά οι δικηγόροι της προσφεύγουσας απουσίαζαν. Ανεβλήθη επομένως για τις 10 Φεβρουαρίου, στη συνέχεια για τις 22 Φεβρουαρίου τη αιτήσει της υπερασπίσεως.

22. Στις 22 Φεβρουαρίου 2000, το Πενταμελές Εφετείο απέρριψε την ένσταση *ne bis in idem*, την οποία είχε υποβάλει η προσφεύγουσα, για τον λόγο ότι τα περιστατικά τα οποία εξετάσθηκαν στο Ηνωμένο Βασίλειο δεν ήταν τα ίδια με εκείνα τα οποία αποτελούσαν αντικείμενο της διαδικασίας στην Ελλάδα. Στη συνέχεια, το Πενταμελές Εφετείο ανέβαλε την εξέταση της ουσίας της υποθέσεως για τις 19 Απριλίου 2000, τη αιτήσει του δικηγόρου της προσφεύγουσας.

23. Στις 19 Απριλίου 2000, έλαβε χώρα η συζήτηση. Συνεχίσθηκε δε στις

24 και 25 Απριλίου 2000 και στις 9 και 10 Μαΐου 2000. Κατά την τελευταία ημερομηνία, το Πενταμελές Εφετείο εξέδωσε την υπ' αριθ. 669/2000 απόφαση: απέρριψε την ως άνω ένσταση και καταδίκασε την προσφεύγουσα σε κάθειρξη έξι ετών και πέντε ετών αποστέρηση των πολιτικών δικαιωμάτων. Έκρινε επίσης ότι έπρεπε η προσφυγή της προσφεύγουσας να έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα.

24. Στις 11 Μαΐου 2000, η προσφεύγουσα κατέθεσε αίτηση αναιρέσεως. Με την από 5 Φεβρουαρίου 2002, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση.

II. ΟΙΚΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

25. Οι οικείες διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας έχουν ως εξής:

Άρθρο 349 § 1

«Το δικαστήριο μπορεί να διατάξει την αναβολή της δίκης για σημαντικά αίτια, που προβάλλονται από τον εισαγγελέα ή κάποιον από τους διαδίκους, ή αυτεπαγγέλτως. (...)».

Άρθρο 432 § 1

«Αν κάποιος που παραπέμφθηκε στο ακροατήριο του αρμόδιου δικαστηρίου για κακούργημα απουσιάζει από τον τόπο της κατοικίας του και η διαμονή του είναι άγνωστη, δεν παρουσιασθεί ούτε συλληφθεί μέσα σε ένα μήνα από την επίδοση του παραπεμπτικού βουλεύματος (...), αναστέλλεται η διαδικασία στο ακροατήριο με διάταξη του εισαγγελέα του εφετείου, ωστόσο συλληφθεί ή εμφανισθεί ο κατηγορούμενος. (...)»

ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

26. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει τα εξής σχετικά:

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί δίκαιως (...) εντός λογικής προθεσμίας, από (...) δικαστήριο (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

27. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει, κατ' αρχάς, ότι δεν θα πρέπει το χρονικό διάστημα 1986 – 1995 να συμπεριληφθεί στην χρονική περίοδο η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, διότι η προσφεύγουσα ήταν απύσχα ή φυγόδικος. Υπογραμμίζει ότι κατά την ανάκριση, η προσφεύγουσα είχε τεθεί υπό κράτηση στο Ηνωμένο Βασίλειο, αλλά δεν ενεφανίσθη ενώπιον των ελληνικών δικαστικών αρχών μόλις αφέθηκε ελεύθερη. Επίσης, δεν ενεφανίσθη εντός προθεσμίας τριάντα ημερών από της επιδόσεως του παραπεμπτικού βουλεύματος το 1990, και, επομένως, έπρεπε η διαδικασία η οποία την αφορούσε να ανασταλεί, συμφώνως προς το οικείο ελληνικό δίκαιο, έως τις 4 Σεπτεμβρίου 1995, ημερομηνία κατά την οποία συνελήφθη, ώστε να διαφυλαχθούν τα δικαιώματα της υπερασπίσεως.

28. Αφ' ετέρου, έπρεπε η συζήτηση ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου να αναβληθεί ώστε να δυνηθεί το Ινστιτούτο Διεθνούς και Συγκριτικού Δικαίου να υποβάλει τη γνωμοδότησή του. Στις 19 Μαΐου 1997, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι δεν επιθυμούσε να εκπροσωπείται από τον δικηγόρο της και υποχρέωσε το δικαστήριο να της ορίσει δικηγόρο αυτεπαγγέλτως, ο οποίος δικηγόρος ζήτησε να αναβληθεί η εξέταση της υποθέσεως.

29. Όσον αφορά τη διαδικασία ενώπιον του Πενταμελούς Εφετείου, η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι η προσφεύγουσα προέβη σε αντικατάσταση δικηγόρου δύο ημέρες πριν από τη δικάσιμο της 17^{ης} Μαρτίου 1999 και παρέλειψε να καταθέσει τα αναγκαία για τη συνέχιση της δίκης έγγραφα. Σε

κάθε περίπτωση, η διαδικασία ενώπιον του δικαστηρίου αυτού διήρκεσε λιγότερο από τρία έτη, παρά την πολυπλοκότητα της υποθέσεως και την τάση της προσφεύγουσας να προκαλεί καθυστερήσεις κατά τη διαδικασία.

30. Η προσφεύγουσα δεν κατέθεσε παρατηρήσεις επ' αυτού.

31. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων άρχισε στις 6 Ιουνίου 1986 με τη σε βάρος της προσφεύγουσας εγκλήσεως, και ότι η ανάκριση περατώθηκε και η προσφεύγουσα παραπέμφθηκε σε δίκη από τις 26 Νοεμβρίου 1990. Εντούτοις, εκτιμά ότι το χρονικό διάστημα το οποίο πρέπει να ληφθεί υπόψη για τους σκοπούς του άρθρου 6 § 1, θα έπρεπε να αρχίζει στις 4 Σεπτεμβρίου 1995, ημερομηνία κατά την οποία συνελήφθη η προσφεύγουσα στο αεροδρόμιο κατά την άφιξη της από το Λονδίνο. Κατά την παραμονή της στο Λονδίνο, η προσφεύγουσα δεν είχε επηρεασθεί από τη διαδικασία η οποία διεξαγόταν στην Ελλάδα. Το εν λόγω χρονικό διάστημα έληξε στις 5 Φεβρουαρίου 2002, με την απόφαση του Αρείου Πάγου. Επομένως, η διαδικασία διήρκεσε έξι έτη και έξι μήνες.

32. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων τα οποία έχει θέσει η νομολογία του Δικαστηρίου, όπως, ειδικότερα, η πολυπλοκότητα της υποθέσεως, η συμπεριφορά του προσφεύγοντος και η συμπεριφορά των αρμοδίων αρχών (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, την απόφαση *Di Pede κατά της Ιταλίας* από 26 Σεπτεμβρίου 1996, Συλλογή Αποφάσεων 1996-IV, § 27), τα οποία, εν προκειμένω, χρήζουν σφαιρικής εκτιμήσεως.

33. Το Δικαστήριο σημειώνει, όπως και η Κυβέρνηση, ότι για ορισμένες καθυστερήσεις ευθύνεται η προσφεύγουσα και συνέβαλαν στη σχετική εν γένει καθυστέρηση της διαδικασίας. Εντούτοις, επισημαίνει ότι για τις σημαντικότερες καθυστερήσεις ευθύνονται πράγματι οι δικαστικές αρχές, και ειδικότερα: α) ενώ η προσφεύγουσα συνελήφθη στις 4 Σεπτεμβρίου 1995, η δικάσιμος ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου ορίσθηκε για τις 10

Ιουνίου 1996, ήτοι εννέα μήνες αργότερα, β) ενώ το Ινστιτούτο Διεθνούς και Συγκριτικού Δικαίου κατέθεσε τη γνωμοδότησή του στις 14 Οκτωβρίου 1996, η συζήτηση συνεχίσθηκε στις 16 Μαΐου 1997, ήτοι επτά μήνες αργότερα, γ) τέλος και προπαντός, η δικάσιμος για την προσφυγή της προσφεύγουσας κατά της από 27 Μαΐου 1997 αποφάσεως ορίσθηκε για τις 17 Μαΐου 1999, ήτοι δύο έτη περίπου μετά την εισαγωγή της προσφυγής.

34. Λαμβανομένων υπόψη των καθυστερήσεων για τις οποίες ευθύνεται η Κυβέρνηση, το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε υπέρβαση της ευλόγου προθεσμίας και επομένως παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

35. Κατά το άρθρο 41 της Συμβάσεως,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

36. Για υλική ζημία, η προσφεύγουσα ζητά πολλά εκατομμύρια Λίρες Αγγλίας για την επαγγελματική ζημία την οποία θεωρεί ότι υπέστη λόγω των διώξεων οι οποίες ασκήθηκαν σε βάρος της στο Ηνωμένο Βασίλειο και στην Ελλάδα καθώς και πολλά εκατομμύρια ευρώ για την αναγκαστική εκποίηση ορισμένων ιδιοκτητών διαμερισμάτων αυτής στην Ελλάδα.

37. Η Κυβέρνηση δηλώνει έτοιμη να καταβάλει στην προσφεύγουσα 2 000 ευρώ για ηθική βλάβη και έξοδα και δικαστική δαπάνη.

38. Κατ' αρχάς, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ των ποσών τα οποία αξιώνει η προσφεύγουσα και της διαπιστωθείσας από το Δικαστήριο παραβιάσεως, και απορρίπτει τις σχετικές αξιώσεις της προσφεύγουσας.

39. Περαιτέρω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η προσφεύγουσα δεν διατυπώνει αξιώσεις σχετικές προς τη ζημία την οποία υπέστη λόγω του μάρκρους της διαδικασίας, και τα σχετικά έξοδα και δικαστική δαπάνη. Το Δικαστήριο κρίνει ότι η περίπτωση αυτή της εφαρμογής του άρθρου 41 δεν χρήζει αυτεπαγγέλτου εξετάσεως (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, την απόφαση *Cardarelli κατά της Ιταλίας* από 27 Φεβρουαρίου 1992, série A n° 229-G, σελ. 75, § 19).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κρίνει* ότι υπήρξε προσφυγή του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.
2. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 6 Μαρτίου 2003 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

[υπογραφή]

Søren NIELSEN

Αναπληρωτής Γραμματέας

[υπογραφή]

Françoise TULKENS

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Αθήνα, 24-03-2003.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ